Ετος Ε — Αριθμος 336 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 12 Ιανουαριου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ταχυδρομικῶν χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀνέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Π. Ι. Φέρμπου*, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey:* ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*, (συνέχ.) *Οὐίλκη Κόλλινς:* Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. *Ν. Σπαρδορῆ*, (συνέχ.) — *Ἰουλίου Λεμέτρ:* ΕΛΛΗ, ἀρχαίας ὑποθέσεως διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Θ'

ΘΥΣΙΑ

Ἐν τινι παραθύρῳ τῆς μικρᾶς αἰθούσης τοῦ πύργου ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της κέντημα καὶ ἐργαζομένη, προσέχουσα δὲ καὶ εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τὸν θόρυβον τὸν μακρόθεν ἐρχόμενον ἐκ τοῦ τόπου τῆς πανηγύρεως.

Πλησίον τοῦ παραθύρου ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου ὁ γηραιὸς μαρκήσιος, ἀναπαυόμενος μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἤδη δὲ ἐκοιμᾶτο ἥσυχος.

Ἔξω δὲ ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐξώστου ἐβάδιζον ἄνω καὶ κάτω ὁ Κροιμενὶλ καὶ ὁ Ροβέρτος συνδιαλεγόμενοι.

Ἡ δὲ θεία Ἰσαβέλλα ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας ψαλίδα μεγάλην, ἔκοπτε καὶ ἔρριπτεν εἰς κάνιστρα ῥόδα μεμαραμμένα.

Ἀποτόμως ὁ Ροβέρτος ἐστάθη καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν Κροιμενὶλ ἀποφασιστικῶς εἶπε:

— Ἀγαπητέ, ἐγὼ θά τής το ἔλεγα ὀρθὰ κοπτά. Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγμα τῆς ἀβεβαιότητος... Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτήν... Εἰξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶμεν ἐδῶ... Ἂν ἤρκει νά σου εἴπωμεν ἡμεῖς μόνον τὸ ναί, θὰ ἦσο ἀπὸ πολλοῦ σύζυγος τῆς Ἀντωνίας... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα εἶνε, δὲν εἶν' εὔκολον νὰ πεισθῇ ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν. Εἶνε καθ'ὅλα ἄγγελος, ἀλλὰ ἔχει καὶ μίαν ἐπιμονὴν τοῦ διαβόλου!... Ποιός νά την ἰδῇ καὶ νά το πιστεύσῃ;...

Διήρχοντο δὲ ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐν ᾧ ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία, καὶ ἐστάθησαν νά την παρατηρήσωσι. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ κεντήματός της καὶ οὐδόλως ὑποπτεύουσα ὅτι παρετηρεῖτο, ἄφινε τὸ πρόσωπόν της νὰ ἐκφράζῃ ἐλευθέρως τὴν ὑποκάρδιον αὐτῆς θλῖψιν. Μειδίαμα μελαγχολικὸν ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ τὰ κάτω νεύοντα βλέφαρά της ἐκινήθησαν ταχέως προσπαθοῦντα νὰ συγκρατήσωσι δάκρυ καταρρέον. Τὸ ἔργον ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν της, καὶ αὐτὴ ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς καθέδρας σύννους καὶ καταπεπονημένη.

Ὁ κύων κατακείμενος πρὸ τῶν ποδῶν της, ὡς αἰσθανθεὶς τὴν ταραχὴν τὴν συνταράτουσαν τὴν καρδίαν τῆς κυρίας του, ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὴν ὡς ἂν ἦτο ἄνθρωπος καὶ ὤθησε τὴν χεῖρά της διὰ τοῦ λεπτοῦ ῥύγχους του. Ἡ Ἀντωνία λαβοῦσα τὴν κεφαλήν του ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς παρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς καὶ τὰ συγκρατούμενα δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Ὁ κύων ἔθηκε τοὺς πόδας του, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κυρίας του, οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμψαν ὡς ἀδάμαντες καὶ ἐξέβαλεν ὑπόκωφον στεναγμόν.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεκινήθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ μικροῦ δεῖν ἐξύπνησε.

— Σιωπή, Φλόξ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις δεικνύουσα τὸ γηραιὸν πατέρα της. Ἄφες τον νὰ κοιμηθῇ... ὅσον εἶνε ἀκόμη ἥσυχος.

— Θεέ μου! κλαίει... Κύτταξέ την, Ροβέρτε, εἶπεν ὁ ἴλαρχος συγκεκινημένος. Τί σημαίνει ἆρά γε; Τί τρέχει λοιπόν; Πρέπει χωρὶς ἄλλο νά την ἐρωτήσω καὶ ἂς δυσαρεστηθῇ.

Ἐλθὼν πλησιον τοῦ παραθύρου ὅπερ ἦτο ὑψηλὸν τόσον μόνον, ὥστε ἡ κεφαλή του ἔφθανεν μέχρι τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ ἡτοιμάζετο νά τῃ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐκείνη ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν καὶ νεύσασα διὰ τοῦ δακτύλου νὰ σιωπήσῃ, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἔδειξεν αὐτῷ τὸν κῆπον, ἵνα συναντηθῶσιν ἐν αὐτῷ.

Ἐγερθεῖσα σιωπηλῶς καὶ ἐλαφρά, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀπέβλεψε προς τὸν ὑπνώττοντα πατέρα της, καὶ μειδιῶντα τίς οἶδε τί ὀνειρευόμενον, ἐξῆλθε.

Ὁ ἴλαρχος ἀναμένων αὐτήν, τῇ ἔτεινε τὸν βραχίονα ὃν ἔλαβεν ἐκείνη καὶ κατέβησαν εἰς τὸν κῆπον.

Καταπεπονημένοι ἀμφότεροι ἐκάθησαν αὐτομάτως ἐπὶ λιθίνου τινὸς θρανίου θερμοῦ ἔτι ἐν τοῦ καυστικοῦ ἡλίου. Ἡ Ἀντωνία ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ μνηστῆρός της.

Ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ὑγρῶν ἔτι ὀφθαλμῶν της, εἶδεν αὐτὸν τεταραγμένον ἀγωνιῶντα καὶ ἔνθοις ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ἐκεῖνος θλίβων τὴν χεῖρα καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὴν νεάνιδα μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης, εἶπε:

— Μοῦ τὴν δίδεις νά την κρατήσω;

Ἀλλ' ἐκείνη ἔσεισεν ἁπλῶς τὴν κεφαλὴν περίλυπος. Ἐκεῖνος δὲ ὑπέλαβεν:

— Ἄκουσε, ἀγαπητὴ Ἀντωνία. Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν βλέπω ὅτι ἤλλαξες πολὺ ὡς πρὸς ἐμέ. Μὲ ὑποδέχεσαι μὲ βεβιασμένην προθυμίαν καί μου φέρεσαι μὲ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν... Δὲν εἰξεύρεις τί ὑπέφερα καὶ τί ὑποφέρω, ποτὲ δὲ δὲν ἠθέλησα νά σε ἐνοχλήσω καὶ νά σε παραβαρύνω μὲ τὰ παράπονά μου. Τοιοῦτος εἶνε ὁ χαρακτήρ μου. Βράζω μέσα μου. Μάθε ὅτι ποτὲ δὲν θά με ἴδῃς ἐνώπιόν σου παραπονούμενον καὶ διαμαρτυρόμενον οὐδὲ ἐκδηλοῦντα ἀγάπην διάπυρον ὅπως κάμνουν πολὺ ἄλλοι. Καὶ εἰξεύρω μὲν ὅτι τοῦτό με βλάπτει, διότι κινδυνεύω νὰ θεωρηθῶ ἀναίσθητος καὶ ψυχρός. Ἀλλ' ὅμως ἐὰν δὲν ἐκδηλῶ τὰ αἰσθήματά μου, μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ δὲν αἰσθάνομαι μάθε ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν σταθερὰν τὴν καρδίαν ὅ τι δήποτε ἂν συμβῇ... Ἀλλὰ μετὰ λύπης μου βλέπω ὅτι ὁ τρόπος μου αὐτὸς συνετέλεσεν ἴσως ὥστε νὰ ἐξαλειφθοῦν βαθμηδὸν αἱ πρὸς ἐμὲ καλαὶ διαθέσεις σου.

Καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε, καὶ αἱ παρειαί του ἦσαν ἐρυθραὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ὄχι, ὄχι! ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία ζωηρῶς. Μή με κατηγορεῖτε ὡς ἐπιλήσμονα ὅπως οὐδ' ἐγώ σας κατηγορῶ ὡς ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον... Αἱ περιστάσεις

μόνον, αἱ δειναὶ καὶ ἀπελπιστικαὶ περιστάσεις... οὐδὲν πλέον... Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τόσον ἤλλαξαν τὰ πράγματα, ὥστε δέν μοι ἐπετρέπετο πλέον νά σας ὑπανδρευθῶ.. Δὲν ἠθέλησα δὲ νά σάς το εἴπω, φοβουμένη μήπως σας προσβάλω... Ἐκ λεπτότητος ἐσιώπησα, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἐσιωπήσατε τόσον καιρόν... Καὶ βλέπετε πόσον κακῶς ἀντημείφθημεν ἀμφότεροι· διότι ἰδοὺ βλέπω ὅτι ὑποφέρετε, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν δύναμαι νά σας παρηγορήσω.

— Καθόλου; εἶπεν ὁ νέος περίλυπος. Μὰ δέν μου λέγεις τί εἶναι αὐτὸ τὸ τόσον σπουδαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμποροῦμεν οὔτε σὺ οὔτε ἐγὼ νὰ θεραπεύσωμεν;

Καὶ ἔνευσεν ἄπελπις.

Ἔπειτα δὲ προσέθηκεν:

— Ἄχ! ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἡ μόνη αἰτία εἶνε ὅτι δέν μ' ἀγαπᾷς.

— Μυχιαιτάτη εἶνε ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου, καὶ ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θὰ διαμείνῃ ἀναλλοίωτος, εἶπεν ἡ Ἀντωνία.

— Ἀγάπη ἀδελφική... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν περιμένω παρὰ σοῦ τοιαύτην ἀγάπην.

— Ἀγάπη, ἥτις μ' ἔκαμνε νά σου δώσω τὴν χεῖρά μου μετὰ χαρᾶς καὶ ἐμπιστοσύνης.

— Ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ὑπερίσχυσεν ὅμως, καί μ' ἐθυσίασεν...

— Ὑποχωρήσασα εἰς ἀγάπην παλαιοτέραν, ἐπικρατεστέραν, εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα μου ἀγάπην.

— Ἔ! καὶ δέν τον ἠγάπας ἀρκετά; ἤθελε καὶ ἄλλην ἀγάπην; ἀνεφώνησεν ὁ νέος ζηλοτύπως.

— Ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὅρια, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις ζωηρῶς. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐπιμένετε πολύ, δὲν θὰ παρετηρήσατε, ὡς φαίνεται, τίποτε, δὲν ἐνοήσατε τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μας; Δὲν εἴδετε λοιπόν, ἀπὸ διετίας τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μας ὁσημέραι βαρυτέραν ἐπερχομένην; Δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν τὴν θλιβερὰν κωμῳδίαν ἥτις παριστάνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου; Διὰ μυρίων ὅσων θυσιῶν ἀνταπεκρίθημεν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας μας. Ἀλλὰ σήμερον τετέλεσται. Καὶ τὰ μόνα ὑπολειπόμενα λείψανα τῆς περιουσίας μας δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς ἡμᾶς, καὶ δυνατὸν νά μας ἐξώσουν αὔριον ἀπ' ἐδῶ μέσα... Καί το περιμένομεν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν διότι ὁ διώκτης μας εἶνε ἄνθρωπος ἄκαμπτος... Ἀλλὰ τὴν συμφορὰν ταύτην ὁ ὁ πατήρ μου οὐδὲ την ὑποπτεύει κἂν ἀκόμη. Πρὸς τί νά του δείξωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν σφαλμάτων του, ἀφ' οὗ δὲν εἶνε ἱκανὸς νά τα ἐπανορθώσῃ. Ὁ πατήρ μου εἶνε παλίμπαις τὸν ὁποῖον παρὰ πολὺ ἐχαλάσαμεν, δὲν το ἀρνοῦμαι, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς γέρων θὰ ἀπέθνησκεν ἐὰν δὲν ἤμεθα ἡμεῖς νά τον κάμνωμεν νὰ ζῇ ἐντὸς τεχνητῆς ἀτμοσφαίρας... Λοιπὸν βλέπετε ὁποῖα εἶνε ἡ κατάστασίς μου...Εἶνέ ποτε δυνατὸν νὰ συγκατατεθῶ ὥστε νὰ μετάσχητε καὶ σεῖς τῆς δουλείας μου;

— Καὶ ὅμως ἴσα ἴσα ἐγὼ το ἤθελον αὐτὸ καί το θέλω ἀκόμη. Εἶσαι πτωχὴ σύ, καὶ τί μὲ τοῦτο; ἐγὼ εἶμαι πλούσιος διὰ δύο.. Θά τον ἀγαπῶ τὸν πατέρα σου ὅσον τον ἀγαπᾷς καὶ σὺ αὐτή.. Θὰ ἔχῃ ἕνα υἱὸν ἀκόμη ὁ ὁποῖος θά τον θωπεύῃ καὶ θά τον βοηθῇ... Μὲ τὴν περιουσίαν μου θὰ τακτοποιήσωμεν τὰς ὑποθέσεις του καὶ θὰ ἀναστυλώσωμεν τὴν κλονισθεῖσαν περιουσίαν σου.

— Ποτέ! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις. Αὐτὸ δὰ ἐφοβούμην πρὸ πάντων νὰ ἀκούσω. Δὲν εἰξεύρεις πόσον φίλαυτος εἶνε, χωρὶς νά το καταλαμβάνῃ, ὁ γέρων ἐφευρέτης! Πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐφευρέσεώς του, δὲν διστάζει νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς φαντασιώδη μέλλουσαν δόξαν καὶ ὠφέλειαν!... Ὁ πατήρ μου ἔχυσε χρυσὸν εἰς τὰ χωνευτήριά του καὶ τί νομίζεις ὅτι εὑρέθη ἔπειτα ἐντὸς αὐτῶν; Τέφρα καὶ μόνον τέφρα! οὐδὲ ἄνθρακες κἂν τοὐλάχιστον! Λοιπὸν θέλεις νά σε παρασύρωμεν καὶ σὲ εἰς τὸν ὄλεθρον; Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ αἰσθάνωμαι ἐφ' ὅρου ζωῆς τύψεις τοῦ συνειδότος διὰ τὸ κακούργημα τοῦτο, διότι κακούργημά το θεωρῶ. Ναὶ μὲν εἴμεθα κύριοι, καὶ ἔχομεν πᾶν δικαίωμα νὰ βλάψωμεν ὅσον δυνάμεθα τὸν ἑαυτόν μας· ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψω νὰ γίνῃ θῦμα τῶν σφαλμάτων μας ἄλλος τις, οὐδέποτε θὰ συναινέσω!

— Ἀποκρούουσά με, μοῦ κάμνεις περισσότερον κακόν, καὶ νά το εἰξεύρῃς... Ἀλλὰ ἂν δὲν λυπῆσαι ἐμέ, συλλογίσου τοὐλάχιστον τὸν ἑαυτόν σου... Τί θὰ γίνῃς;

Ἡ Ἀντωνία ἦτο σύννους καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἐφάνη σκεπτομένη τί ὤφειλε νὰ ἀποφασίσῃ. Ἔχουσα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ μέλλοντός της, ἔβλεπεν ἔνθεν μὲν τὴν ἀγαμίαν καὶ τὴν διὰ βίου ἄχαριν καὶ ἀνούσιον ζωήν, ἔνθεν δὲ τὸν γάμον καὶ πάσας τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ὑποσχέσεις. Ἀλλὰ δὲν ἐδίστασεν· ἀποβλέψασα πρὸς τὸν νέον ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ γαλήνης καὶ ἠρεμίας, εἶπε:

— Θὰ ἀπομείνω ἄγαμος...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος διέστελλε τὰ χείλη ἵνα την παρακαλέσῃ...

— Μηδὲ γρῦ, σὲ παρακαλῶ... Ἔσο γενναῖος, μή μου αὐξάνῃς τοὺς πόνους μου, ἀποκαλύπτων εἰς ἐμὲ ἐντελῶς τοὺς ἰδικούς σου... Ἡ μνήμη σου θά μου εἶνε προσφιλεστάτη. Ἀλλὰ σὺ τώρα, τὸ καθῆκόν σου εἶνε νά με λησμονήσῃς... Σοῦ δίδω ὀπίσω τὸν λόγον σου... Πήγαινε αὔριον νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου τὰ πάντα... καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς μου καὶ θά σε ἐνισχύσῃ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς προτροπάς μου.

— Ὅπερ ὅμως μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποσχεθῶ... Μὴ ἀπαιτῇς παρ' ἐμοῦ ὅ τι δὲν δύναμαι νὰ κάμω... Καὶ εἰμπόρεσες νὰ σκεφθῇς κἂν ὅτι ἐγὼ θὰ συναινέσω νὰ ἀπομακρυνθῶ καὶ νά μή σε βλέπω πλέον.

— Δέν το ἐσκέφθην τοῦτο, ὄχι! μάλιστα ἤλπισα ὅτι ἡ φιλία σου θά με ἀποζημιώσῃ δι' ὅτι χάνω μὴ θέλουσα νὰ γίνω σύζυγός σου.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου τὸ εἴξευρες, Ἀντωνία. Καί σου ὀφείλω χάριν μεγίστην διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου καὶ τὴν πίστιν. Ἀλλὰ ἂς μὴ προβῶμεν εἰς ὁριστικὴν ἀπόφασιν μήτε σὺ μήτε ἐγώ.. Ἂς περιμένωμεν... Καὶ τίς οἶδεν ἐὰν δὲν μεταβληθοῦν τὰ πράγματα, καὶ κατορθωθῇ νὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τὰ σχέδιά μας τὰ τόσον προσφιλῆ εἰς ἐμέ... Μὴ λέγῃς λοιπὸν πλέον: *ποτέ*, ἀλλὰ λέγε: *ἐπὶ τοῦ παρόντος*. Ἄφες εἰς ἐμὲ μικρὰν ἐλπίδα, ἔστω καὶ ἐλαχίστην... Ἐγὼ θὰ ἀκολουθῶ αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα καὶ αὐτὴ θά με βοηθήσῃ νὰ ὑπομείνω μετὰ καρτερίας τὴν λύπην τὴν ὁποίαν μοι προξενεῖ ἡ ἀπόφασίς σου.

Ἡ Ἀντωνία οὐδὲν ἀποκριθεῖσα ἠγέρθη καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ νέου, ὃν μετὰ συγκινήσεως ἔτεινε πρὸς αὐτήν, ἐπανῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον.

Ἡ ἑσπέρα προσήγγιζεν ἤδη καὶ κάτωθεν ἐκ τῆς πολίχνης ἤρχοντο οἱ θόρυβοι τῆς πανηγύρεως, ἥτις ἦτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ.

— Κυττάζετε πῶς διασκεδάζουν οἱ ἄνθρωποι; εἶπεν ἡ νεᾶνις δεικνύουσα πρὸς τὸν συνοδόν της τὴν πολίχνην Νεβίλλην.

— Ὅπως δήποτε φαίνονται ὅτι διασκεδάζουν.

— Καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κάμωμεν καθὼς αὐτοί, διότι οὐδεὶς ὑποπτεύει ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένοι.

— Ἔ; παιδιά μου, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐπιφαινόμενος μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας. Τὸ λοιπὸν ἐξωμαλίσθησαν αἱ δυσκολίαι καὶ τέλος πάντων ἐσυμφωνήσατε;

— Μάλιστα πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ φωνῆς ἠρέμου. Τὰ πάντα διωρθώθησαν κατ' εὐχήν. Μὴ ἔχετε πλέον καμμίαν ἀνησυχίαν.

Καὶ ἐμειδίασε τρυφερῶς πρὸς τὸν Κροιμενὶλ θλίβουσα τὴν χεῖρά του καὶ προσπαθοῦσα νὰ μεταδώσῃ αὐτῷ γενναιότητα καὶ καρτερίαν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ου ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Δὲν μᾶς μένει πολλὴ ὥρα διὰ νὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὰς διαταγάς μας, καὶ ἂν ἀργοπορήσουν ἀκόμη πέντε λεπτά, θὰ τοὺς θέσω ἕνα μῆνα εἰς διαθεσιμότητα. Μὲ εὑρίσκετε σκληρὸν ἴσως, ἀλλ' ἠξεύρετε, Τολβιάκ, ὅτι ἂν δὲν ὑπεχρεοῦντο οἱ κλητῆρες νὰ ὑπηρετῶσι στρατιωτικῶς, δὲν θὰ ἠμποροῦμεν νὰ προχωρήσωμεν μὲ κανένα τρόπον. Δὲν εἴμεθα ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκεῖ ἐκτελοῦσι μετὰ μεγίστης

εὐκολίας τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν. Ἐξ ἄλλου δὲ δὲν πρόκειται ἀπόψε περὶ συνειθισμένης ὑποθέσεως. Ἀνελάβομεν ἐγὼ καὶ σεῖς μεγάλην εὐθύνην, ἀρκεῖ δὲ ἐσφαλμένη ἐνέργεια νὰ μᾶς φέρῃ εἰς δυσάρεστον θέσιν. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσα νὰ λάβω τὴν ἄδειαν νὰ βάλωμεν ἀπόψε εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπροτείνατε. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ μὴ ἀποτύχωμεν.

— Δὲν θ' ἀποτύχωμεν, ἀγαπητὲ κύριε, διότι ἐλάβομεν καλὰ τὰ μέτρα μας.

— Ἀδιάφορον, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐπαναληφθῇ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μας ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας. Ἐν πρώτοις, ἡ ἅμαξά σας θὰ μένει ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὑρίσκεται.

— Μένετε ἥσυχος, διότι εἶμαι προσεκτικός, καὶ θὰ εὑρίσκωμαι ἐκεῖ διὰ νὰ δώσω τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Εἶνε ἀσφαλὴς ὁ ἁμαξηλάτης;

— Ἀσφαλὴς καὶ ἐχέμυθος. Πρὸ ἓξ μηνῶν τὸν ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν τὸν εἶδα νὰ φλυαρῇ οὔτε μὲ τοὺς ὑπηρέτας μου οὔτε μὲ τὸν θυρωρόν μου.

— Καὶ δὲν θ' ἀπορήσῃ ὅτι τὸν διετάξατε νὰ σταθμεύσῃ δύο φορὰς τὴν ἰδίαν ἑσπέραν πρὸ τοῦ Μαζάς;

— Νομίζει ὅτι κάποιον θὰ περιμένω, ὁ ὁποῖος ἔρχεται μὲ τὴν ἁμαξοστοιχίαν τοῦ Λυών.

— Ἀξιόλογα! Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀφοῦ ὁμιλήσωμεν μὲ τοὺς δύο ἀριθμούς μας, θὰ μὲ ὁδηγήσετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ θὰ ἐπανέλθετε εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριβῶς, αὐτὴ εἶνε ἡ ὥρα, ἡ ὁποία προσδιωρίσθη εἰς τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν διὰ τὴν ἔξοδον τοῦ βωβοῦ.

— Ὤ! θὰ εἶμαι ἀκριβής. Εἶνε ὅμως ἀνωφελὲς νὰ ἔλθω ἐνωρίτερα, διότι πρὸ τῆς ἡμισείας δὲν θὰ εἶσθε εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν - Θαβὼρ, καὶ μόνον εἴκοσι λεπτὰ ἀρκοῦν εἰς τὸ ἄλογόν μου διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ ἐδῶ ἕως ἐκεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἀντιπαράστασιν θὰ φέρετε τὸν βωβὸν μὲ κοινὴν ἅμαξαν, διότι ἐγὼ δὲν θὰ φροντίσω διὰ τοῦτο.

— Θὰ τὸν παραδώσω εἰς τοὺς κλητῆρας... Δὲν ἦλθαν ἀκόμη οἱ ἄθλιοι... Ἀλλὰ ποῖον νομίζετε νὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμη σχηματίσει ἰδέαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Πρὸ ὀλίγου εἶπα ὅτι θὰ ἦτο ὑπὲρ τοῦ κυρίου Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ, ἀλλ' ὁ πατήρ του ἦτο παρὼν καὶ δὲν ἤθελον νὰ τὸν λυπήσω.

— Ἐγώ, φίλτατέ μου, ἔχω σχηματίσει σαφῆ ἰδέαν. Ὁ Λεκὸκ εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, ἀλλ' ὁ υἱὸς εἶνε κακοῦργος, τῆς ἐσχάτης τάξεως, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ κόψουν τὸν λαιμόν.

— Εἶνε βέβαιον ὅτι ἂν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὸ βωβόν, ἡ ὑπόθεσίς του εἶνε τελειωμένη. Ἔγραψα καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν... ὅπου ἔμεινε κατὰ τὴν νεότητά του πολλὰ ἔτη, καὶ ὅπου τὸν ὑποπτεύομαι ὅτι ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐὰν αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας περιμένω, φθάσουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἴσως ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω νεώτερα.

— Τὸ εὔχομαι... ἀλλ' ἰδού, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, οἱ ἄνθρωποί μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς ζητοῦν.

Πράγματι, εἰς τὴν λάμψιν τῶν φανῶν τοῦ φωταερίου, οἵτινες φωτίζουσι τὰ πέριξ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐφαίνοντο προχωροῦντες εἰς ὁδοθεράπων μετὰ τῶν ἁρπαγῶν του, καὶ εἰς γραμματοκομιστὴς φέρων ἐπὶ τοῦ πίλου τ' ἀρχικὰ τῆς ὑπηρεσίας γράμματα.

Ὁ ὁδοθεράπων ἦτο ὁ Πήγασης, ὁ δὲ διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου ὁ Πιεδούσης.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀνεγνώρισεν αὐτοὺς ἐκ πρώτης ὄψεως. Συνωμίλουν μετά τινος ἀτόμου, ἐνδεδυμένου ὡς ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου.

— Αὐτὸ εἶνε παρὰ πολύ, ἐψιθύρισεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καὶ θὰ τοὺς κάμω νὰ μετανοήσουν. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ πλησιάσουν ἕνα ἄγνωστον, ὅταν εἶνε τῆς ὑπηρεσίας, καὶ θέλουν νὰ περάσουν ὡς ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λυών... εἰς τὴν τιμήν μου, εἶνε ν' ἀπορῇ κανείς.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν ἀναμφιβόλως τὸν ἀρχηγόν του, διότι ἀπεχαιρέτισεν ἐσπευσμένως τὸν ἐκ τυχαίας συναντήσεως σύντροφόν του, ὅστις διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν κατωφέρειαν.

— Ἤλθατε τέλος πάντων, αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα! εἶπεν ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος εἰς τοὺς βραδύναντας πράκτοράς του. Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ φυλάττετε πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ Μαζάς, σεῖς περιδιαβάζετε εἰς τὸν δρόμον.

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ ἀριθμὸς 29, ἡ κατασκόπευσις πρέπει ν' ἀρχίσῃ εἰς τὰ ὀκτώ, καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε μονάχα ἓξ καὶ σαράντα...

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐφλυάρει μαζύ σας;

— Ἕνας ἐργάτης τῆς ἑταιρείας τοῦ Ὀρλεάν, τὸν ὁποῖον ἀπαντήσαμεν ἅμα ἐφθάσαμε, καὶ ὁ ὁποῖος μοῦ ἐζήτησε πληροφορίαις διὰ ἕνα ὑπάλληλον τῆς γραμμῆς τοῦ Λυών, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει κάποτε. Ἂν ἔλεγα πῶς δὲν ἠξεύρω τίποτε, αὐτὸς θὰ ἐκαταλάβαινε ὅτι δὲν εἶμαι ὑπάλληλος. Τοῦ διηγήθηκα ἕνα παραμῦθι, καὶ αὐτὸς μοῦ ἐπρόσφερε ἕνα ποτῆρι, εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ταβέρνα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ.

— Ἀρκεῖ! ἀντὶ νὰ πηγαίνῃς νὰ πίνῃς μὲ τὸν πρῶτον τύχοντα, θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ ἐκτελῇς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Ἐὰν ἐξακολουθῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ ζητήσω τὴν ἀπόλυσίν σου.

— Ὅμως, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, χθὲς μὲ εὐχαριστούσατε, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς καὶ ὁ κύριος Τολβιὰκ δὲν ἔχει καμμίαν δυσαρέσκειαν μαζύ μου, καὶ ἔχω μάλιστα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκέρδησα τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ὑποσχέθη.

— Δὲν θὰ σοῦ τὴν δώσω παρὰ μετὰ τὴν ἀντιπαράστασιν, εἶπεν ὁ ἀνιχνευτής, διότι, ἂν ἠπατήθης, ἄν, τέλος, ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος... τότε, μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν θὰ σοῦ ὀφείλω τίποτε.

— Σωστό, ἀπεκρίθη ὁ κλητήρ, ὀλίγον τεταραγμένος. Μάλιστα.... καὶ θὰ μὲ πιστεύσετε, ἂν θέλετε... θὰ παρηγορηθῶ ἂν δὲν τὴν πάρω, διότι ὁ κύριος Λεκὸκ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ παιδί του...

— Σιώπα, καὶ ἄκουσε, διέκοψεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνο τὸ ἁμάξι;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ, καὶ τὸ ἐσημείωσα ἅμα τὸ εἶδα. Ἄλογο μαῦρο, ἁμαξᾶς μὲ γοῦνες, κάσσα μπλοῦ σκοῦρα, δὲν ἔχω φόβο ν' ἀπατηθῶ.

— Καλά! Τώρα ἡμεῖς θὰ ἀναχωρήσωμεν μὲ αὐτὸ τὸ ἁμάξι. Πέντε λεπτὰ πρὸ τῶν ὀκτὼ θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ σταματήσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε τώρα.

— Ὤ! θὰ τὸ γνωρίσω ἀμέσως, καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἐξηγήσατε προτήτερα τί ἔχομε νὰ κάμωμε....

— Θὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὰς ὁδηγίας σου. Σὺ καὶ ὁ Πήγασης θὰ στέκεσθε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας τοῦ Μαζάς, καὶ θὰ προσποιεῖσθε ὅτι συνομιλεῖτε... ὁ σκοπὸς θὰ εἰδοποιηθῇ καὶ δὲν θὰ σᾶς εἴπῃ τίποτε...

— Καὶ χωρὶς αὐτό, μόλις θὰ μὲ ἰδῇ, διότι ἐξεύρομε νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας, ἀρχηγέ.

— Εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριβῶς, μὲ ἤκουσες καλῶς; εἰς τὰς ὀκτὼ θὰ ἰδῆτε νὰ ἐξελθῇ ὁ βωβὸς ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν, ἡ ὁποία εἶνε πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς μεγάλης, ταὐτοχρόνως ὁ κύριος Τολβιὰκ θὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἅμαξάν του καὶ θὰ κάμῃ σημεῖον εἰς τὸν βωβόν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἀνοίξετε τὰ 'μάτια σας.

— Θὰ τ' ἀνοίξωμε.

— Καὶ νὰ ἐνεργήσετε μὲ νοημοσύνην. Ἐὰν ὁ βωβὸς ἀναβῇ εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ κυρίου Τολβιάκ, ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἔλθετε νὰ μᾶς ἀνταμώσετε εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν-Θαβώρ. Ἐὰν δὲ τὸ ἐναντίον, ὁ βωβὸς ὑπεκφεύγει, ἐὰν περιπατῇ ἀσκόπως, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐννόησεν ὅτι τὸν προσκαλοῦν, τότε μὲ τρόπον, θὰ τὸν παρακολουθήσετε. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ σύνθημα εἶνε νὰ μὴ τὸν χάσετε ἀπὸ τὰ 'μάτιά σας καὶ νὰ τὸν πλησιάσετε, ἂν μετὰ ἡμισείαν ὥραν παρατηρήσετε ὅτι δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ ὑπάγῃ. Εἶσθε ἀρκετὰ καλὰ μετεμφιεσμένοι διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀναγνωρίσῃ. Θὰ καταπεισθῇ νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ἐὰν μεταχειρισθῆτε κατάλληλον τρόπον, καὶ θὰ μοῦ τὸν φέρετε πεζὸν ἢ μὲ ἁμάξι, ὅπως θέλετε. Δὲν θὰ κάμω βῆμα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Μὸν-Θαβὼρ πρὶν ἔλθῃ ὁ βωβός, εἴτε μὲ τὸν κύριον Τολβιάκ, εἴτε μαζύ σας. Μ' ἐννοήσατε;

— Ἐννοήσαμεν, ἀρχηγέ.

— Ὄχι ἀνοησίας, πρὸ πάντων. Συλλογίσου ὅτι κινδυνεύει ἡ θέσις σου.

Μετὰ τὴν ἀπειλητικὴν ταύτην παραγγελίαν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Τολβιάκ, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κυανῆν ἅμαξαν.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν ἀμφοτέρους ἐπιβάντας τῆς κομψῆς ταύτης ἁμάξης, ἥτις ἀνεχώρησε διὰ τῆς ὁδοῦ Λυών.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ἀρχηγὸς μᾶς πέρνει γιὰ νεοσύλλεκτους, εἶπεν ἀνυψῶν τοὺς ὤμους. Τώρα καὶ μία ὥρα μᾶς κάμνει παραγγελίας, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐργασία ποῦ ἔχομε νὰ κάμωμε δὲν εἶνε κανένα μεγάλο πρᾶγμα, καί ...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα αὐτῷ :

— Χωρὶς νὰ σὲ διατάξω, πατριώτη, γνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους, ποῦ ἦσαν μέσα εἰς τὴν ἅμαξα ποῦ ἔφυγε ;

ΜΓ'

Ὁ Πιεδούσης ἐστράφη βιαίως καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἀπευθύνας αὐτῷ τὸν λόγον ἦτο ὁ ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ὀρλεάνης, μεθ' οὗ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀδελφοποιήσει πρὸ τοῦ γραφείου οἰνοπώλου τινός. Ἔκπληκτος, διότι ἐπανεύρισκεν αὐτόν, ἔτι δὲ μᾶλλον δι' ἣν τῷ ἀπηύθυνεν ἐρώτησιν, ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἀπήντησε συνετῶς·

— Αὐτοὺς τοὺς κυρίους, εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ τοὺς βλέπω. Καταλαμβάνεις ὅτι δὲν συναναστρέφομαι μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἁμάξια. Μοῦ ἐζητοῦσαν πληροφορίαις διὰ τὴν νέαν γραμμὴν ποῦ ἄνοιξαν εἰς τὴν Βουργωνίαν...'σὰν νὰ μὴν ἠμποροῦσαν νὰ πάγουν νὰ διαβάσουν τὴν εἰδοποίησι ποῦ εἶνε εἰς τὸν σταθμό... αὐτοὶ ὅμως οἱ πλούσιοι εἶνε ὅλοι οἱ ἴδιοι, δὲν σκοτίζονται νὰ ἐνοχλήσουν ἕνα δυστυχῆ ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει παρὰ μίαν ὥραν μόνον ἄδειαν.

— Μὲ συμπαθᾶτε, εἶπεν ὁ ἐργάτης, ἐπειδὴ συνομιλούσατε πολλὴν ὥραν μαζύ τους, ἐνόμισα ὅτι ...

— Τοὺς γνωρίζεις λοιπόν, λόγου σου, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἀνησυχεῖς δι' αὐτούς ;

— Γνωρίζω τὸν ἕνα.

— Ποῖον ;

— Τὸν 'ψηλότερον, ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἔχει γένεια.

— Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁ κύριος τοῦ ἁμαξιοῦ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης δι' ὕφους πονηροῦ, διότι ὅταν ἐμβῆκαν μέσα, ἔβαλε τὸν ἄλλον νὰ περάσῃ πρῶτος. Διάβολε! εἶσαι τυχηρὸς νὰ ἔχῃς σχέσεις μὲ τρανόν, καθὼς αὐτόν.

— Δὲν ἔχω σχέσεις μαζύ του, γνωρίζω μονάχα τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Πῶς ὀνομάζεται, ἂν δὲν φαίνωμαι περίεργος ;

— Κύριος Τολβιὰκ δέ ... δὲν 'ξέρω περισσότερον ἀπ' αὐτό, καὶ κατοικεῖ ὁδὸς Γοδὼ-δὲ-Μορώ.

—Εἰς τὸ τμῆμα τῆς Μαγδαληνῆς. 'Αριστοκρατικὴ συνοικία!

— Ναί, εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ βουλεβάρτον τοῦ Νοσοκομείου, ποῦ κάθωμαι καὶ δὲν ἔλαβα ἀκόμη καιρὸν νὰ 'πάγω νὰ τὸν ἀνταμώσω. Αὔριον ὅμως θὰ εἶμαι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεύθερος, καὶ θὰ τραβήξω ἕως ἐκεῖ.

— Ἔχεις λοιπὸν δουλειὰ μαζύ του ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὅστις ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ ἐπαγγέλματός του δὲν ἄφινε ποτὲ νὰ παρέρχηται ἡ εὐκαιρία προκειμένου νὰ κάμῃ τινὰ νὰ φλυαρήσῃ. Στοιχηματίζω ὅτι πηγαίνεις νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σὲ συστήσῃ εἰς τοὺς προϊσταμένους σου.

— Ὄχι, δὲν εἶν' αὐτό. Εὑρῆκα χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχασε ... μαζὺ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριό του ... καὶ θέλω νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω.

— Δὲν ἠμποροῦσες νὰ εὕρῃς καλλίτερην εὐκαιρία ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου ἔστεκ' ἐδῶ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὰ χρήματα ἐπάνω μου. Καὶ ἔπειτα, θέλω νὰ ὁμιλήσω καὶ μαζύ του.

— Σωστό ... διὰ τὴν ἀμοιβήν ...

— Ὀλίγον μὲ μέλλει διὰ τὴν ἀμοιβή, καὶ δὲν θὰ πάγω 'στὸ σπίτι του διὰ νὰ τοῦ κάμω κοπλιμέντα.

— Τί σοῦ ἔκαμε λοιπόν ;

— Φαντάσου ὅτι τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἦλθε καὶ μ' εὗρῆκε εἰς τὸν γνώμονά μου, διὰ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ διὰ μίαν κληρονομίαν, ἡ ὁποία τάχα θὰ ἤρχετο εἰς τὴν θυγατέρα μου, καὶ ὅτι ἡ μικρὴ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἐνῷ ἐσύναζε τὰ λουδοβίκια, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε σκορπίσει εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὰ ὑπόλοιπα. Ἐπειδὴ μοῦ ἐφάνη 'σὰν ἄνθρωπος πανοῦργος, ὅταν 'πάγω νὰ τοῦ δώσω τὰ χρήματά του, θὰ τὸν ἐρωτήσω διατί ἦλθε νὰ μοῦ διηγηθῇ ἕνα σωρὸ παραμύθια.

— Παράξενη ἱστορία, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἠκροάσθη μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν διήγησιν τοῦ ὁδοφύλακος. Ὅπως δήποτε, ἐγὼ εἰς τὴν θέσι σου δὲν θ' ἀψηφοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔχει μακρὺ χέρι. Ἀλλὰ νὰ μᾶς συγχωρῇς, πατριώτη, διότι ἡ γυναῖκά μου μὲ περιμένει, καὶ ἔχω προσκαλεσμένον τὸν φίλο μου ἐδῶ νὰ πάρωμε μαζὺ τὴν σοῦπα.

— Ἐμὲ νὰ συμπαθᾶτε, ποῦ φλυαρῶ τόσην ὥρα. Καληνύκτα καὶ καλὴν ἀντάμωσι. Ὅταν τύχῃ νὰ ἔχετε δουλειὰ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸ τοῦ Ὀρλεάν, ζητήσατε τὸν Πέτρον Κάμπρεμερ... Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σᾶς 'πῇ ποῦ εἶμαι, καὶ θὰ πιοῦμε μαζὺ ἕνα ποτήρι.

— Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀρνηθοῦμε, εἶπεν ὁ ψευδὴς διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου, ἀπομακρυνόμενος μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, τοῦ ψευδοῦς ὁδοθεράποντος.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀνθρακοπωλῶν, ἤτοι πεντήκοντα μέτρα μακρὰν τῆς φυλακῆς, ἥτις διασταυροῖ τὸ Βουλεβάρτον Μαζάς, ὁ Πιεδούσης ἐσταμάτησε καὶ ἐστράφη ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν παρηκολουθοῦντο ὑπὸ τοῦ ὁδοφύλακος. Εἶτα, ὑπολογίσας ὅτι ὁ Κάμπρεμερ θὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμόν, ἀφοῦ δὲν τὸν ἔβλεπε πλέον, ἤρχισε νὰ γελᾷ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Πήγασην·

— Νὰ ἕνας, ὁποῖος δὲν ὑποπτεύει καθόλου ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μεγάλον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Πῶς ἔρχεται ὅμως ν' ἀπαντήσῃ τὸν Τολβιὰκ ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τολβιὰκ ἐργάζεται διὰ τὸ *σπίτι*. Θὰ τὸν ἐπείραζε ἀρκετὰ ἂν τοῦ ὡμιλοῦσε. Αὐτὸ φανερώνει ὅτι εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας πρέπει πάντοτε νὰ λογαριάζωμε τὴν τύχη.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴν ἔλθῃ νὰ μᾶς ζαλίσῃ, ὅταν ἔβγῃ ἔξω ὁ βωβός, ἐψιθύρισεν ὁ Πήγασης.

— Δὲν ἔχει φόβον, διότι θὰ τὸν 'δοῦμε ἀπὸ μακρυά, ἐνῷ αὐτὸς δὲν θὰ μᾶς ἰδῇ, ἀφοῦ θὰ εἴμεθα κολλημένοι εἰς τὸν τοῖχον. Νὰ σοῦ 'πῶ, γέρω, 'ξέρεις πῶς ὁ Τολβιὰκ εἶνε μόλ' αὐτὰ ἕνας περίφημος λαφαζάνης, καὶ ὅτι περιπαίζει τὸν ἀρχηγόν, ὅταν καυχιέται πῶς θὰ τοῦ ξεκαθαρίσῃ εἰς ἕνα μῆνα τὴν ὑπόθεσι τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ; Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ἀκόμη τὴν ἐμυρίσθηκε. Περνᾷ τὸν καιρόν του μὲ ταῖς ἱστόριες τῆς κληρονομίας, ποῦ πρέπει νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του. . . καὶ ἀπόδειξις ὅσα πρὸ ὀλίγου μᾶς ἐδιηγήθηκε ὁ ὁδοφύλακας.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Μόλ' αὐτὰ ὅμως δὲν 'μπορῶ νὰ τὸν χωνέψω καθόλου, αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

— Τὸν ἄκουσες προτήτερα, ὅταν ἔκαμα λόγον, χωρὶς νὰ τὸ δείξω, διὰ τὸ χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων, πῶς τὰ ἔστριψε 'σὰν τὴν ἀλεποῦ ; Μοῦ τὴν βράζει καλὴ ὅταν μοῦ λέγῃ ὅτι δὲν 'ζεύρουν ἀκόμη ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος. Ἄ! ἤθελα νὰ ἤμουν τόσῳ βέβαιος ὅτι θὰ λάβω τὰ χρήματά μου, ὅσον εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ παιδὶ τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἐσκότωσε τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔμπορον.

Καὶ ὁ Πιεδούσης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν παλινῳδίαν του :

— Δυστυχῆ, γέρω - Λεκόκ ! Τί λύπη ποῦ θὰ τραβήξῃ ! Νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ χαλοῦν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ κάνουν τῆς μόδας. Ἂν ἔβαζε τὸ παιδί του εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας, δὲν θὰ τοῦ συνέβαινε αὐτό.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὸν γέρω-Λεκὸκ νὰ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Ὑπηρέτησα καὶ ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀποκάτω ἀπ' αὐτόν. Δὲν ἔκαμνε πολὺ κρότον διὰ χίλια φράγκα, ἀλλ' ὅταν ὑποσχότουν ἐκράτει τὸν λόγο του.

— Καὶ ἡ μέθοδός του ἦτο πολὺ καλλίτερη ἀπὸ τὴν μέθοδον τοῦ Τολβιάκ. Ἂν ἦτο ὁ γέρω-Λεκὸκ τώρα, δὲν θὰ μᾶς εὔγανε αὐτὰς τὰς ἐφευρέσεις τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ τῆς ἀντιπαράστασις μέσα εἰς τὰ σπίτια. Ἀνοησίες ! διὰ νὰ μᾶς πουλήσῃ ὅτι κάτι ἀξίζει μὲ τὰς ἀγγλικάς του μεθόδους. Εἰς τὸ *σπίτι* ὅμως εἶνε πολὺ ἐνθουσιασμένοι μαζύ του. Σὰν νὰ μὴν εἰμποροῦσεν ὁ βωβὸς νὰ γνωρίζῃ τὸν κατηγορούμενον μέσα εἰς τὸ κρατητήριο.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι καμμιὰ φορὰ αὐτὰ τὰ μηχανήματα γυρίζουν ἀ-

νάποδα. Ἐμεῖς θὰ τραβήξωμεν ὅλον τὸν μπελᾶ, καὶ ἂν συμβῇ κανένα ἐμπόδιο, ἐμεῖς θὰ τὴν πάθωμε.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ τί; εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Πιεδούσης, ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε στρατηγοὶ ἢ ἀξιωματικοί, καὶ οἱ κτύποι ξεσποῦν φυσικὰ εἰς τὸ κεφάλι τῶν στρατιωτῶν. Ἀρκετὰ ἐφλυαρήσαμε, γέρω μου, ἡ μισὴ ἐκτύπησε καὶ τώρα εἶνε ἡ ὥρα ν' ἀρχίσωμε τὴν φρουρά μας.

Ὁ Πήγασης δὲν εἶπε πλέον λέξιν, καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἐπλησίασαν ἠρέμα πρὸς τὴν φυλακήν, ἠκολούθησαν κατὰ μῆκος τὸν τοῖχον τοῦ περιβόλου, καὶ ἐσταμάτησαν, συμφώνως τῇ ληφθείσῃ διαταγῇ, δέκα βήματα μακρὰν τῆς θύρας. Ἐκεῖ ἐκρύφθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὑψηλοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθησαν, καὶ περιέμενον, ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ καὶ προσεκτικοί.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἡ χιὼν μάλιστα ἔπιπτε λεπτή.

Ὁ φρουρὸς εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐν τῇ σκοπιᾷ αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲ νυκτώσῃ οἱ διαβᾶται εἶνε σπάνιοι ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου Μαζάς.

Τοὐναντίον, ἐν τῇ ἐξόδῳ τῆς ὁδοῦ Λυὼν παρετηρεῖτο μεγάλη κίνησις ἀφότου προσήγγιζεν ἡ ἄφιξις τῶν ἁμαξοστοιχιῶν τῆς ἑσπέρας.

Αἱ ὑπ' ἐνοίκιον ἅμαξαι, πλήρεις ἀποσκευῶν, τὰ ἰδιωτικὰ ὀχήματα, τὰ λεωφορεῖα ἔφθανον σωρηδὸν ἐκ τοῦ μέρους τῆς Βαστίλλης, ἄφινον πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸ Μαζάς, καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὸν σταθμὸν ἄγουσαν τραχεῖαν ἀνωφέρειαν· ἄλλαι δὲ ἅμαξαι ἐπανήρχοντο, ἀφοῦ ἄφησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς ἐπιβάτας αὐτῶν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀναχωροῦσιν εὐχαρίστως διὰ τὴν Ἰταλίαν ἢ διὰ τὸ Μόναχον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ καὶ αἱ πρὸς αὐτὴν ἄγουσαι ὁδοὶ ἔβριθον κόσμου.

— Εἶνε ἀνόητος αὐτὸς ὁ Τολβιάκ! ἐψιθύρισεν ὁ Πιεδούσης, ἐμποδιζόμενος ἐν τῇ κατοπτεύσει του ἐκ τῆς ἀδιακόπου ταύτης κινήσεως. Ἐὰν νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ διαλέξῃ μίαν ἄλλην ὥρα διὰ νὰ βάλῃ 's τὸ χέρι τὸν βουβό του.

Ἀληθῶς, αὐτός τε καὶ ὁσύντροφος αὐτοῦ εἶχον μεγάλην δυσκολίαν νὰ παρακολουθῶσι διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰς διαφόρους ἁμάξας, αἵτινες διήρχοντο πρὸ αὐτῶν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ αἱ ἅμαξαι αὗται δὲν διηυθύνοντο ὅλαι πρὸς ἓν μέρος, δὲν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον ν' ἀπατηθῶσι, δι' ὃ περιέμενον, ἄνευ πολλῆς ἀνησυχίας, τὴν ἐμφάνησιν τῆς ἀγγελθείσης ἁμάξης.

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ σταθμοῦ ἐσήμανε τὰ τρία τέταρτα, ἡ δὲ κίνησις ηὔξησεν ἔτι μᾶλλον, διότι ἡ ἁμαξοστοιχία ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ οἱ βραδύναντες ἔφθανον πανταχόθεν.

Παρῆλθον δέκα λεπτά, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ δείκτης τοῦ ὡρολογίου ἔφθανεν εἰς τὸν ἀριθμὸν ἕνδεκα, ἅμαξά τις ἔστρεψε πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λυών, καὶ ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ τοίχου, δέκα βήματα μακρὰν τῆς θύρας, καὶ συνεπῶς εἴκοσι βήματα μακρὰν τῶν κλητήρων.

— Αὐτὸς εἶνε, ἐψιθύρισεν ὁ Πιεδούσης. Διακρίνω τὸ χρῶμα τῆς κάσσας, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ἄλογον... Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ὁ ἁμαξᾶς δὲν φορεῖ τὸ γουνερικό του ὅπως πρὸ ὀλίγου... Ἔπρεπε νὰ καθαρίσῃ καλὰ τὰ φανάρια του, τὸ ζῶον... τὰ ὁποῖα δὲν φωτίζουν σχεδὸν καθόλου.

— Καὶ ποιὸς ἄλλος θέλεις νὰ εἶνε ἂν δὲν εἶνε ὁ Τολβιάκ; εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πήγασης. Μήπως κανεὶς ἄλλος θὰ διασκέδαζε νὰ σταματήσῃ ἀντίκρυ στὴ φυλακή;

Ὁ Πιεδούσης ἦτο βεβαίως τῆς ἰδίας μετὰ τοῦ συντρόφου του γνώμης, διότι ἐσιώπησεν.

Ἐσήμανεν ἡ ὀγδόη. Ἡ μικρὰ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ἐπανεκλείσθη ἀμέσως.

Εἷς δεσμοφύλαξ ὤθησεν ἔξω τὸ βωβόν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἡ Προϊσταμένη εἶχεν εἰς τὴν Γαλλίαν φίλους, ἀπεκρίθη, τινὲς τῶν ὁποίων ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν στρατιωτικῶν φορητῶν νοσοκομείων. Δὲν ἦτο τόσον δύσκολον πρᾶγμα νὰ εὕρω θέσιν ἐν αὐτοῖς. Ἡ κοινωνία ἠδυνήθη νὰ μὲ χρησιμοποιήσῃ ἐνταῦθα. Ἡ χείρ μου εἶνε ἐπίσης ἐλαφρὰ καὶ ἐπιτηδεία ὡς καὶ ἡ τῆς ἐντιμοτέρας γυναικός, οἱ δὲ λόγοι μου ἐξ ἴσου παραμυθητικοὶ καὶ γλυκεῖς διὰ τοὺς δυστυχεῖς.

Συγχρόνως διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυε τὸ δωμάτιον ὅπου κατέκειντο οἱ τραυματίαι.

— .....Μάλιστα, τόσον γλυκεῖς, ὅσον θὰ ἦσαν καὶ ἂν ἔχαιρον τὴν καλλιτέραν περὶ ἀρετῆς φήμην, ἐπανέλαβε. Καὶ ἂν μία σφαῖρα θέσῃ τέρμα εἰς τὸ σταδιόν μου, ἀκόμη καλλίτερον! Ἡ κοινωνία ἐφθηνὰ θ' ἀπαλλαγῇ ἐμοῦ.

Διέμενε σιωπηλὴ καὶ σκεπτική, θεωμένη τὰ λείψανα τῆς ἑτοιμοσβέστου πυρᾶς, ὡς ἐὰν διέβλεπεν ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ βίου της.

Ἡ στοιχειωδεστέρα φιλανθρωπία ὑπηγόρευεν ἀπολύτως νὰ τῇ ἔλεγον ὀλίγας γλυκείας λέξεις.

Ἡ Χάρις ἐσκέφθη ... προὐχώρησε κατὰ ἓν βῆμα ... καὶ ἔστη, εὑροῦσα ἐν τέλει ὅ,τι ἐζήτει, τουτέστι τὴν ἀγροικοτέραν ὅλων τῶν φράσεων, ἃς ἀνθρώπινον πλάσμα δύναται ν' ἀποτείνῃ εἰς ὅμοιόν του:

— Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πράξω τι ὑπὲρ ὑμῶν ...; εἶπε καὶ ἐσίγησε χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν ταύτην.

Ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐπίστευεν ὅτι εἶχε προσενεχθῆ ὡς οἷόν τε συμπαθῶς πρὸς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἥτις τοσοῦτον τὴν εἶχε συνδράμει καὶ προστατεύσει.

Ἡ νοσοκόμος ἀνήγειρε τὴν ὡραίαν κεφαλήν της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ἐπέστρεφε πρὸς τὰ τῆς φιλανθρωπίας καθήκοντά της.

— Ἡ δεσποινὶς Βράδον νομίζω ὅτι ἠδύνατο νὰ μοὶ θλίψῃ τὴν χεῖρα ... ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν.

Καὶ ἡ Χάρις ὁμοίως ἐσκέφθη ἐνδομύχως ὅτι ὤφειλε νὰ τὸ πράξῃ, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ στενοχωρία της ἦτο μεγάλη καὶ ἡ ἀγωνία της πραγματική.

— Τί δύνασθε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ; ἀνέκραξεν ἡ Μέρση, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζε νὰ διασκελίσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Ἡ ψυχρὰ λεπτότης τῆς συντρόφου της τὴν ἐξώθησεν εἰς νέον παροδικὸν παροξυσμόν.

— Δύνασθε νὰ κάμητε, ὥστε νὰ μὴ ἦμαι πλέον ἐγώ; Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν ἀμολύντου γυναικός; Ἄχ! ἐὰν εἶχον ἐγὼ τὰς μετρίας τῆς ζωῆς σας ἐλπίδας!... Ἐὰν εἶχον, μεθ' ὅλον τὸ ἀβέβαιον μέλλον σας, τὸ ἔντιμον παρόν σας...!

Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχω! εἶπε. Μείνατε ἐδῶ, ἐπανέλαβεν, ἐν ὅσῳ ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ εἰς τὰ καθήκοντά μου. Μεταβαίνω νὰ ἴδω ἐὰν ἀπεστέγνωσαν τὰ ἐνδύματά σας, διότι δὲν πρέπει νὰ φορῆτε ἐπὶ πολὺ τὰ ἰδικά μου.

Ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἅμα εἰποῦσα τὰς μελαγχολικὰς ταύτας λέξεις... μετὰ τόσον θελκτικοῦ τόνου καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πικρίας λεχθείσας· ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ συνήθης κρότος ὃν ἐποίει ἡ βροχὴ ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων τοῦ παραθύρου δὲν ἠκούετο πλέον.

Ἐπανῆλθε τότε ἐπὶ τῶν βημάτων της, καὶ λησμονοῦσα τὴν σύστασιν τοῦ λοχαγοῦ, ἤνοιξε τὸ ξύλινον παραθυρόφυλλον καὶ εἶδε πρὸς τὰ ἔξω.

Γ'

Ὁ πρωσσικὸς μύδρος.

Ὁ σελήνη ὑψοῦτο κεκαλυμμένη ἀπὸ παχέα νέφη εἰς τὸν θυελλῶδη οὐρανόν· ἡ βροχὴ εἶχεν ὄντως παύσει, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ εὐμενὴς σκοτία, ἥτις ἀπέκρυπτε τὴν θέσιν τῶν Γάλλων ἀπὸ τῶν Γερμανῶν προσκόπων, διελύετο ἐπίσης, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐσκέφθη ποσῶς ἡ Μέρση. Εἶπε μόνον καθ' ἑαυτὴν ὅτι μετά τινας ὥρας, ἐὰν οὐδὲν δυσάρεστον ἐπήρχετο, ἡ νέα Ἀγγλὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἀκόμη θ' ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα.

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις ταύτας ἐν νῷ ἔμελλε νὰ ἐπανακλείσῃ τὸ παράθυρον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προλάβῃ νὰ τὸ πράξῃ, ἀντήχησε τρομερὰ τηλεβόλου βολή, ὁμοιάζουσα ὡς ἂν εἰ ἐρρίφθη ἀπὸ τῶν ἐμπροσθοφυλακῶν κατὰ τῆς καλύβης, τὴν δὲ πρώτην σχεδὸν ἀμέσως ἐπηκολούθησε δευτέρα ἐκπυρσοκρότησις ἐγγυτέρα.

Ἡ Μέρση ἀφῆκεν, ὡς εἶχε, τὸ παραθυρόφυλλον ἡμίκλειστον καὶ ἤκουε.

Τρίτη βολή, ἔτι ἐγγυτέρα, ἐβρόντησεν.

Ἡ Χάρις, περίτρομος, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; ἠρώτησεν.

— Εἶνε τὰ σημεῖα τῶν προσεγγιζουσῶν προφυλακῶν, ἀπήντησεν ἠρέμα ἡ νοσοκόμος.

— Μήπως ὑπάρχει κίνδυνος ;... μήπως ἐπέρχονται οἱ Πρῶσσοι ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς Σουρβίλ, ὅστις, ἀνυψώσας τὸ θυροπαραπέτασμα ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Οἱ Πρῶσσοι ἔρχονται καθ' ἡμῶν, εἶπεν, οἱ δὲ πρόσκοποί των δὲν θ' ἀπέχωσι πολὺ ἐντεῦθεν.

Ἡ Χάρις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας, ἥτις εὑρίσκετο πλησίον της, τρέμουσα καθ' ὅλον τὸ σῶμά της.

Ἡ Μέρση ἔτρεξεν ἔμπροσθεν τοῦ ἰατροῦ.

— Θὰ ὑπερασπίσωμεν τὰς θέσεις μας; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ἰατρὸς Σουρβὶλ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος δυσοίωνον.

— Ἀδύνατον, ἐψιθύρισε, δὲν ἔχομεν δυνάμεις... Εἴμεθα εἰς πρὸς δέκα.

Ὁ ὀξὺς ἦχος τῶν Γαλλικῶν σαλπίγγων ἠκούσθη τότε.

— Σημαίνουν τὴν ὑποχώρησιν, ἐπεῖπεν ὁ ἰατρός. Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες σκέπτονται δὶς διὰ πρᾶγμα, ὅπερ ὀφείλουν νὰ πράξουν ἀμέσως. Τόρα ἂς λάβωμεν φροντίδα περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Πρέπει ἐντὸς πέντε λεπτῶν νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

Ἀντήχησεν ὁ βρόμος πρώτης συμπυροκροτήσεως.

Ἡ Γερμανικὴ ἐμπροσθοφυλακὴ εἶχε προσβάλει τὴν Γαλλικήν.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο πτήσσουσα τοῦ βραχίονος τοῦ ἰατροῦ.

— Παραλάβετέ με μαζί σας !... ἀνέκραξεν. Ἄχ ! κύριε, ὑπέφερα τόσα ἀπὸ τοὺς Πρώσσους !... Μή με ἐγκαταλείπητε τόρα ὅτε φθάνουν.

Ὁ χειρουργὸς ἀνταπεκρίθη ἀμέσως πρὸς τὸ ὕψος τῆς κρισίμου στιγμῆς.

Θεὶς τὴν χεῖρα τῆς ὡραίας Ἀγγλίδος ἐπὶ τοῦ στήθους του :

— Ἡ καρδία ἑνὸς Γάλλου, εἶπε, πάλλει ὑπὸ τὴν χεῖρά σας ! Ἡ ἀφοσίωσις ἑνὸς Γάλλου σᾶς προστατεύει.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ Σουρβὶλ ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο γυναῖκες, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἵστατο ἡ Μέρση, ὡς ἵνα τῇ ὑπομνήσῃ ὅτι εἶχε καὶ δεύτερον διαθέσιμον ὦμον, ὅπως τὸν θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν της. Ἦτο καὶ ἐκείνη θελκτικωτάτη.

Ἐλησμόνει ὅτι τὸ δωμάτιον εὑρίσκετο βεβυθισμένον εἰς πλήρη σκοτίαν καὶ ὅτι τὸ θωπευτικὸν πρὸς τὴν Μέρσην βλέμμα του ἀπώλετο μάτην.

Ἄλλως τε ἐκείνη σχεδὸν οὐδὲ προσεῖχεν εἰς τὸν ἰατρόν, ἀλλ' ἐσκέπτετο τοὺς δυστυχεῖς τραυματίας, οἵτινες ἠγωνίων εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἀνεκάλεσεν ὅθεν ἠρέμα τὸν ἰατρὸν εἰς συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός του.

— Τί θὰ κάμωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας ; ἠρώτησεν.

Ὁ Σουρβὶλ ὕψωσε τὸν ὦμόν του... ἐκεῖνον ὅστις ἔμενεν ἐλεύθερος.

— Τοὺς εἰς καλλιτέραν κατάστασιν εὑρισκομένους δυνάμεθα νὰ παραλάβωμεν, εἶπεν, ἀλλὰ τοὺς λοιποὺς δυστυχῶς πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν. Ἀτομικῶς ὑμεῖς μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἀγαπητὴ κυρία. Ἔχει πάντοτε δι' ὑμᾶς θέσιν εἰς τὴν σκευοφόρον ἅμαξαν.

— Καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης ; ἠρώτησεν ἡ Χάρις διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

Ὁ προστάτης βραχίων τοῦ ἰατροῦ περιέβαλε τὴν λεπτοφυᾶ ὀσφύν της καὶ ἀπήντησε δι' ἐκφραστικῆς θλίψεως αὐτῆς.

—Πρέπει πράγματι νὰ φροντίσητε περὶ τῆς νέας ταύτης κυρίας, εἶπεν ἡ Μέρση, ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἡ θέσις μου εἶνε μετὰ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἀφίνετε ὀπίσω.

Ἡ Χάρις ἤκουε μετὰ τρόμου.

— Σκεφθῆτε τί ριψοκινδυνεύετε, εἶπε, μένουσα ἐνταῦθα.

Ἡ Μέρση τῇ ἔδειξε τὸ σημεῖον, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Μὴ ἔχετε οὐδένα φόβον δι' ἐμέ, ἀπήντησεν, ὁ ἐρυθροῦς σταυρὸς θὰ μὲ προστατεύσῃ.

Κρότος τυμπάνων εἰδοποίησε τὸν περιποιητικὸν ἰατρὸν ὅτι ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φορητοῦ νοσοκομείου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς.

Ὡδήγησε τὴν Χάριτα εἴς τινα ἕδραν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς καρδίας του τὰς δύο χεῖρας τῆς νεαρᾶς γυναικός, τὴν φορὰν ταύτην, ὅπως τῇ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ βραχεῖαν ἀπουσίαν.

— Περιμείνατε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω νὰ σᾶς παραλάβω, εἶπε. Μὴ φοβῆσθε τίποτε, θελκτική μου φίλη, ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ Σουρβὶλ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅτι εἶνε ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῖν !

Ἐλησμόνησεν ἅπαξ ἔτι τὴν σκοτίαν καὶ διηύθυνε νέον τρυφερὸν βλέμμα ἀφώνου ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν θελκτικήν του φίλην.

—Μετ' ὀλίγον ! ἀνέκραξεν.

Ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Μόλις εἶχεν ὄπισθέν του καταπέσει τὸ παχὺ τοῦ θυροπαραπετάσματος ὕφασμα, τρομερὰ συμπυρσοκρότησις ἀντήχησεν, ἣν ἀμέσως ἐπηκολούθησε κανονοβολισμός.

Εἰς μύδρος ἐξερράγη εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ μικροῦ κήπου τῆς καλύβης εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Χάρις ἔπεσε γονυπετὴς καὶ κατάτρομος ὅλη.

Ἡ Μέρση τοὐναντίον, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος, ἔδη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἡ σελήνη ὑψώθη, εἶπεν, ὥστε οἱ Πρῶσσοι δύνανται τώρα νὰ κανονοβολήσωσι τὸ χωρίον.

Ἡ Χάρις ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς ζητοῦσα βοήθειαν.

— Φυγαδεύσατέ με! ἀνέκραξε. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ διὰ νὰ φονευθῶμεν ;...

Ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ διεκόπη, βλέπουσα τὴν νοσοκόμον ἱσταμένην ἀκίνητον παρὰ τὸ παράθυρον, ἐνῷ εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης διεγράφετο τὸ σχῆμα τοῦ σώματός της.

— Εἶσθε λοιπὸν ἀπὸ σίδηρον ; ἔκραξε. Τίποτε δὲν σᾶς τρομάζει ;

Ἡ Μέρση ὑπεμειδίασε θλιβερῶς.

— Διατί θὰ ἐφοβούμην τὸν θάνατον ; ἀπήντησε. Καὶ ποῖος λόγος μὲ κρατεῖ εἰς τὴν ζωήν ;

Βολὴ τηλεβόλου διέσεισεν ἐκ δευτέρου τὴν καλύβην, συγχρόνως δ' ἐξερράγη καὶ δεύτερος μύδρος εἰς τὴν αὐλὴν πρὸς τὴν ἑτέραν ἄκραν τῆς οἰκοδομῆς.

Ἔξαλλος ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἐκρήξεως, ἀλλόφρων ἐκ τρόμου, καθ' ὅσον ὁ κίνδυνος ἐφαίνετο ἐγγύτερον ἀπειλῶν τὴν ἀθλίαν τῆς καλύβης οἰκοδομήν, ἡ Χάρις συνέπλεξε τὰς χεῖράς της περὶ τοὺς πόδας τῆς νοσοκόμου, λησμονοῦσα ὅτι αὐτῆς ταύτης τῆς γυναικὸς πρὸ πέντε λεπτῶν δὲν ἤθελεν οὔτε τὴν χεῖρα νὰ ἐγγίσῃ.

— Ποῦ δύναταί τις νὰ τεθῇ ἐν περισσοτέρᾳ ἀσφαλείᾳ; ἀνέκραξε, ποῦ νὰ κρυβῶ;

— Πῶς θέλετε νὰ σᾶς εἴπω ποῦ θὰ πέσῃ ὁ προσεχὴς μύδρος ; ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Μέρση.

Ἡ γενναία στάσις τῆς γυναικὸς ταύτης ἔλεγέ τις ὅτι ἐδιπλασίαζε τὸν τρόμον τῆς συντρόφου της.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον καὶ Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν» τοῦ σεβαστοῦ ἐκδότου κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὁμολογουμένως εἶνε τὸ κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, διότι ἐν αὐτῷ εὑρίσκει τις περὶ τὰς δέκα ὡραίας διατριβὰς τοῦ ἐκδότου κ. Ἀσωπίου, καὶ πολλὰς ἄλλας σπουδαιοτάτας τῶν ἐν τοῖς γράμμασι διακρινομένων. Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῶν Κυριῶν, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον ἀρχαίας ὑποθέσεως διήγημα κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τῆς εὐπαιδεύτου κ. Α.Γ. Πρινάρη, ὡς δεῖγμα τῆς φιλοκάλου μερίμνης καὶ καλαισθησίας τῶν ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ καταχωριζομένων ἔργων.

Σ. τ. Δ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΜΕΤΡ

ΕΛΛΗ

Ἀρχαίας ὑποθέσεως Διήγημα.

Ἦτο πολὺ ὠχρὰ καὶ λίαν ἀδύνατος ὡς εὔθραυστος κάλαμος, μολονότι δεκαπενταέτις, ἡ μικρὰ Ἕλλη, θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι αὐτῆς διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ ἀντηνάκλων γενναιοφροσύνην, ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ παιδικοῦ μετώπου της ἄλλως ἐμφαινομένην, καὶ διάπυρον ψυχήν, ἥτις ἐνεφώλευεν εἰς τὰ ἁβρᾶ αὐτῆς στέρνα.

Μικρὰ ἔτι, εἶχε μείνει ὀρφανὴ μητρός, νησιώτιδος Ἑλληνίδος, ἥτις διήρχετο τὸν βίον της ἐν τῇ μυστηριώδει λατρείᾳ θρησκευμάτων ἀγνώστων ἐν Ἀθήναις.

Ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος, φίλος τοῦ πατρός της, εἶχε διδάξει αὐτὴν πῶς ἔδει νὰ ὑπηρετήσῃ τις τὴν πατρίδα καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Θεούς, ἄγνωστα ταῦτα τῷ κοινῷ. Ἡ Ἕλλη ἦτο εὐσεβὴς καὶ λίαν πεπαιδευμένη ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν της· ἐθαύμαζε τὸν πατέρα της καὶ ὑπερηγάπα τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της.

Ἡ Ἕλλη εἶχε φίλην τὴν Μναΐδα, θυγατέρα πλουσίου Ἀθηναίου ὀνόματι Κλεινίου, ξανθήν, δροσεράν, φιλομειδῆ, ἀλλ' ἀμαθῆ, ἧς αἱ μόναι σκέψεις ἦσαν αἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ κοσμήματα. Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους ἠγάπα τρυφερῶς τὴν Μναΐδα, ἂν καὶ οὐδόλως ὡμοίαζεν αὐτῇ.

Ὑπῆρχεν ἔθιμον ἐν Ἀθήναις κατὰ τετραετίαν δύο νέαι κόραι καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως, ἵνα ὑφάνωσι καὶ κεντήσωσι τὸν πέπλον, ὅστις ἔμελλε νὰ προσενεχθῇ κατὰ τὰ Παναθήναια εἰς τὴν προστάτιδα θεὰν τῆς πόλεως.

Αἱ παρθένοι αὗται κατῴκουν ἐπὶ ἓξ μῆνας ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως οἰκίᾳ τῶν Ἐρρηφόρων. Ἦσαν ἐνδεδυμέναι ἐσθῆτα λευκὴν καὶ ἐπώμιον χρυσοκέντητον.

Ὡς τροφὴν δὲ εἶχον ἱερὸν ἄρτον ὀνόματι ναστόν, ὁ ὁποῖος ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ νωποῦ καὶ ἀρωματώδους σίτου.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἡ Ἕλλη καὶ ἡ Μναῖς ἐξελέχθησαν, ὅπως ὑφάνωσι καὶ ποικίλλωσι τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς. Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς Ἕλλης. Ἔλεγεν ὅτι ὑφασμένος παρ' αὐτῆς ὁ μέγας πέπλος ἤθελεν εὐαρεστήσει εἰς τὴν Θεὰν καὶ ἤθελεν εἶνε φρουρὸς τῆς πόλεως· τοσοῦτον ἔρωτα καὶ ζῆλον ἐδείκνυεν.

Ἀλλ' ἡ Μναῖς, ὅτε ἔμαθε τὴν ἐκλογήν της, ἔκλαιεν.

— Οὕτως, ἔλεγε, δὲν θὰ χορεύσω πλέον μετὰ τῶν συντρόφων μου καὶ θὰ ζήσω ἐντὸς τεσσάρων τοίχων ὡς φυλακισμένη.

— Εἶσαι ἀνόητος, ἀπήντα ὁ Κλεινίας. Ἀκατανόητον εἶνε πῶς μετὰ ὀδυρμῶν δέχεσαι ἐκλογήν, ἥτις τοσοῦτον τιμᾷ τὴν οἰκογένειαν!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μναῖς δὲν τὰ παρεδέχετο, ἡ Ἕλλη ἔλαβεν αὐτὴν ἰδίᾳ καὶ τῇ εἶπεν:

— Διατί ἡ λύπη αὕτη, μικρά μου Μναῖς; Ἡ οἰκία τῶν παρθένων δὲν εἶνε φυλακή· εἶνε φωτεινὴ καὶ φαιδρά· εἶνε καλλωπισμένη μὲ ὡραίας τοιχογραφίας καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ σφαιροπαιγνιδίου, δώματος καὶ κήπου. Ἀπὸ τῶν παραθύρων θὰ βλέπωμεν τὸν Πειραιᾶ, τὴν κυανῆν θάλασσαν καὶ ὁλόκληρον τὴν πόλιν πρὸ τῶν ποδῶν μας, καὶ δὲν θὰ εἴμεθα τοῦ λοιποῦ μόναι· σύντροφοι ἡμῶν θὰ ὦσιν οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ συγγενεῖς ἡμῶν πολλάκις θὰ ἔλθωσι νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶσιν.

— Αὐτὸν ὅμως δὲν θὰ τὸν ἴδω!

— Ποῖον; ἐρωτᾷ ἡ Ἕλλη.

— Θὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς σέ. Ἀγαπῶ νέον ἀγαπῶντά με. Καὶ ἰδοὺ διατί εἰς σὲ μὲν ἡ ἐκλογὴ αὕτη προξενεῖ τόσην εὐχαρίστησιν, ἐμὲ δὲ βυθίζει εἰς μεγίστην ἀπελπισίαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω.

— Βεβαίως εἶνε νέος καλῆς οἰκογενείας, ἔμπειρος εἰς τὸν λόγον ὡς καὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων.

— Ὡραῖος εἶνε καὶ τὸν ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς.

— Ἔχεις, ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Ἕλλη, τὴν καρδίαν τόσον ἀδύνατον, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπ' αὐτοῦ διά τινας μῆνας; Δὲν συλλογίζεσαι ὁποίαν χαρὰν προξενεῖ ἡ ἐργασία ὑπὲρ τῆς γλυκείας ταύτης πατρίδος, ἥτις καὶ σὲ ἀνέθρεψε καὶ ἐκεῖνον, ὃν σὺ ἀγαπᾷς; Σκέψαι ὅτι μυρίαι ὅσαι κόραι ηὐχήθησαν νὰ ὑφάνωσι τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς καὶ ὅτι εἶσαι μία τῶν δύο ἐκείνων, αἵτινες ἀπολαύουσι τιμῆς τοσοῦτον ἐπιζήλου.

— Εἰς τὴν Παλλάδα, εἶπεν ἡ Μναῖς, ἀδιάφορον εἶνε, ἂν ὁ πέπλος θὰ ὑφανθῇ ὑπ' ἐμοῦ ἢ ὑπ' ἄλλης· δὲν εἶμαι ἀσεβής· διατί ὅμως ἡ Θεὰ λαμβάνει παρ' ἐμοῦ ὅ,τι ἔχω προσφιλὲς εἰς τὸν κόσμον;

— Ἀ! Μναῖς, πῶς δύνασαι νὰ ὁμιλῇς οὕτως. Εὐχαρίστησον μᾶλλον τὴν Θεάν, ὅτι ἀφοῦ ποικίλῃς τὸν πέπλον της, ὁ φίλος σου θὰ ἦνε ὑπερήφανος διὰ σὲ καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Φεῦ! δὲν θὰ περιδιαβάσω πλέον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῶν μύρτων καὶ δαφνῶν!

— Ἀληθὲς εἶνε ὅτι θὰ τὸν χάσῃς δι' ἐξαμηνίαν· ἀλλ' ὅμως θὰ ἦσαι ἡ μικρὰ ἱέρεια τῆς μεγάλης Παλλάδος· οἱ πολῖται θὰ σὲ τιμῶσι καὶ θὰ εἶσαι ὡραιοτάτη ὑπὸ τὴν λευκὴν μικρόπτυχον ἐσθῆτα καὶ ὑπὸ ἐπώμιον χρυσοκέντητον!...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Μναῖς ἐμειδίασεν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων.

— Ἂς εἶνε, εἶπεν. Ἀλλά, εἰπέ μοι, σὺ δὲν ἔχεις ἐραστήν;

— Ἀγαπῶ τὰς Ἀθήνας, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη, καὶ εἰμὶ ἡ θεραπαινὶς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς.

*
* *

Οὕτως ἡ Ἕλλη καὶ ἡ Μναῖς ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ μικρὸν ἱερὸν τῶν Ἐρρηφόρων πλησίον τοῦ Ἐρεχθείου.

Ἤρχισαν νὰ ὑφαίνωσι τὸν πέπλον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ νεωκόρου Θεοδώρου, γέροντος φλυάρου, ὅστις ἐδίδασκεν αὐτὰς τὰς τελετὰς καὶ τὰ δόγματα καὶ πᾶν ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξωσι κατὰ τὴν τελετὴν τῶν Παναθηναίων.

Διηγεῖτο προσέτι εἰς αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἱστορίας τῆς Θεᾶς, ἃς μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε, καὶ ὅλα τὰ θαύματα, ἅτινα ὠφείλοντο εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμίν της, ἤτοι θεραπείαν ἀσθενειῶν, κιβῶτια ἀνευρεθέντα καὶ πλοῖα σωθέντα ἐκ τρικυμίας.

Καὶ ἐνῷ διηγεῖτο ταῦτα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἕλλης ἔλαμπον καὶ αἱ κόραι αὐτῶν ἐφαίνοντο εὐρυνόμεναι. Ἡ Μναῖς ὅμως διὰ τοῦ ἑνὸς μόνου ὠτὸς ἤκουε ταῦτα καὶ πολλάκις ἀπεκοιμᾶτο.

Ὅτε ὁ πέπλος ἐτελείωσε, νέος τις ὀνόματι Φειδίας, ζωγράφος καὶ γλύπτης τὸ ἐπάγγελμα ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Ἐρρηφόρων, ὅπως σχεδιάσῃ ἐπὶ τοῦ πέπλου τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ κεντήσωσιν εἰκόνας.

Ἐσχεδίασε τὸν ἀγῶνα τῶν Γιγάντων καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀθλητικῶν αὐτῶν σωμάτων, τῶν ἐκτάδην κειμένων, τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀπειλητικήν, δάκνουσαν τὰ ἄκρα τῶν χειλέων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν περιστρεφομένους καὶ ἀγρίους καὶ τὰς ὀφρῦς συνεσταλμένας.

— Ἀ, εἶπεν ἡ Ἕλλη, δὲν εἶνε ὅπως τὴν βλέπω, ἡ Παλλὰς εἶνε μᾶλλον γαληνιαία, οἱ ὀφθαλμοί της δεικνύουσι γαλήνην ψυχικήν, νικήτριαν δὲ ἄνευ ἀγῶνος καὶ θυμοῦ.

Ὁ Φειδίας ἐσχεδίασε μετέπειτα τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ κρανίον τοῦ Διός, ἐντελῶς εἰς δύο κεχωρισμένον, τὴν δὲ Θεὰν ἔνοπλον ἐξερχομένην τοῦ χαίνοντος ῥήγματος τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐρυθρὸν ἄνθος ἀπὸ χαράδρας βράχου.

— Ὦ! εἶπεν ἡ Ἕλλη, ὁ Ζεὺς οὗτος εἶναι ὀχληρὸς εἰς τὴν ὄψιν, δὲν πρέπει νὰ παριστᾷ τις οὕτω τοὺς Θεούς, πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε ὡραῖοι οἱ Θεοί. Ἡ ἱστορία αὕτη δηλοῖ ὅτι ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ εἶνε ὁ νοῦς τοῦ Διός. Ἤθελον νὰ ἐξήρχετο ὅλως λευκὴ τοῦ θείου μετώπου καὶ τὸ μέτωπον τοῦτο νὰ ἦτο κλειστόν.

— Κόρη, εἶπεν ὁ Φειδίας, πνεῦμα καθαρώτερον τοῦ ἡμετέρου κατοικεῖ ἐν σοί.

Ἐσχεδίασεν ἐκ νέου τὰς δύο εἰκόνας καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Θεὰν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰς ὀφρῦς, τὰς λεπτοφυεῖς παρειὰς καὶ τὸ στόμα τῆς Ἕλλης.

— Πόσον σὲ ὁμοιάζει, εἶπεν ἡ Μναῖς εἰς τὴν σύντροφόν της.

— Εἶσαι τρελλή, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη· ὁ νέος οὗτος εἶνε πολὺ εὐσεβής, ὥστε νὰ μὴ δώσῃ εἰς Θεὰν τοὺς χαρακτῆρας μιᾶς θνητῆς.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἕλλη ἠρυθρίασε, συγκεκινημένη ἐξ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως.

*
* *

Ἀμφότεραι ἤρχισαν νὰ ὑφαίνωσι τὸν πέπλον, καὶ ἡ μὲν Ἕλλη μετὰ ζήλου, ἡ δὲ Μναῖς ῥαθύμως. Πολλάκις μάλιστα ἡ Μναῖς περιέπλεκε τὰς κλωστὰς ἢ ἔσφαλλεν εἰς τὰ χρώματα, καὶ τότε ἐθύμωνεν, ἀναγκαζομένη νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ ἔργον.

Αἱ δύο κόραι ἐργαζόμεναι ἔψαλλον χαμηλοφώνως. Καὶ ἡ μὲν Ἕλλη ἔψαλλε τοὺς στίχους τοῦ Τυρταίου καὶ τοῦ Αἰσχύλου, ἡ δὲ Μναῖς ὑπετονθύριζεν ᾄσματα ἐρωτικά, τὰς ᾠδὰς τοῦ Σιμωνίδου καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, καὶ ἡ Ἕλλη ἔβλεπε καλῶς ὅτι ἡ Μναῖς ἐσυλλογίζετο πάντοτε τὸν ἐραστήν της.

*
* *

Κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς δὲν εἰργάζον-

το, ἔπαιζον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μικροῦ ἱεροῦ, περιεπάτουν εἰς τὸν μικρὸν κῆπον, ἢ ἐβοήθουν τὸν Θεόδωρον νὰ καθαρίζῃ τὸν ναόν, καὶ συλλέγουσαι ἄνθη κατεσκεύαζον στεφάνους, ἵνα ἀνανεώσωσι τοὺς ἐπὶ τῆς θύρας εὑρισκομένους. Ἐνίοτε παρευρίσκοντο εἰς τὰς θυσίας, ἃς ἐποίουν οἱ εὐλαβεῖς. Αἱ προσφοραὶ συνίσταντο ἐκ κανίστρων πλήρων ὀπωρῶν, γάλακτος, οἴνου, πολλάκις δὲ ἐξ ἐρίφου ἢ προβάτου. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ νεωκόρος Θεόδωρος ἦτο εὐθυμότερος ἢ τὰς ἄλλας ἡμέρας, διότι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατῇ καὶ νὰ πωλῇ τὰ δέρματα, καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μικρά του κέρδη.

Εἰς τὸ Ἐρέχθειον ὑπῆρχε καὶ παλαιόν τι ἐλαιόδενδρον καὶ φρέαρ τι.

Ἡ ἐλαία μὲ τὸν μέλανα καὶ κυρτὸν κορμόν της, τὸ ἐπάργυρον φύλλωμά της, ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δένδρον, ὅπερ ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς δι' ἐμπήξεως τοῦ δόρατος τῆς Παλλάδος.

Τὸ δὲ φρέαρ ὁ Ποσειδὼν εἶχεν ἀνοίξῃ, πλήξας διὰ τῆς τριαίνης. Τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος τούτου ἦτο θαλάσσιον, καὶ κατὰ τὰς θυελλώδεις ἡμέρας ἐκινεῖτο καὶ ὡς ἡ θάλασσα αὐτὴ ἐφλοίσβιζεν. Ἡ Μναῖς διεσκέδαζεν ἐνίοτε ῥίπτουσα λίθους ἐντὸς τοῦ φρέατος ἐξ εὐχαριστήσεως ν' ἀκούῃ αὐξανόμενον καὶ πολλαπλασιαζόμενον διὰ τῆς ἠχοῦς τὸν κτύπον τῶν λιθαρίων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βαράθρου.

— Τί κάμνεις; ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἕλλη ἀνήσυχος, τὸ φρέαρ τοῦτο εἶνε ἱερόν. Κύτταξε καλά, μήπως παροργίσῃς τὸν Θεόν.

* * *

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον κατέθετον κατὰ μῆνα τοὺς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος πλακοῦντας, οὓς ὁ μέγας ὄφις, φύλαξ τῆς Ἀκροπόλεως, ἤρχετο νὰ φάγῃ.

Οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὸν ὄφιν τοῦτον, ἀλλὰ βεβαίως ὑπῆρχεν, ἀφοῦ οἱ προσφερόμενοι πρὸς τροφήν του πλακοῦντες ἠφανίζοντο πάντες ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ νεωκόρος Θεόδωρος εἶχε θέσει τοὺς προσφάτους πλακοῦντας ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης.

— Σκέπτομαι, λέγει ἡ Μναῖς πρὸς τὴν φίλην της, νὰ ἔλθωμεν ἐνταῦθα τὴν νύκτα ταύτην, ὅπως ἴδωμεν τὸν ὄφιν τρώγοντα.

Ἡ Ἕλλη περίεργος τὸ παρεδέχθη. Πλησιαζούσης τῆς νυκτός, αἱ δύο κόραι εἰσέδυσαν εἰς τὸ Ἐρέχθειον καὶ κρυφθεῖσαι ὄπισθεν παραπετάσματος περιέμενον. Ἠσθάνθησαν λοιπὸν κρότον βημάτων πλησιαζόντων.

— Εἶνε ὁ ὄφις! εἶπεν ἡ Ἕλλη, ἂς φύγωμεν.

— Ἀνόητη, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, μὴ τυχὸν οἱ ὄφεις περιπατοῦσιν;

Εἶδον τότε τὸν Θεόδωρον εἰσερχόμενον μετὰ φανοῦ εἰς τὰς χεῖρας. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἔλαβε τοὺς πλακοῦντας καὶ ἔφαγεν αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ἕλλη ἐξῆλθε τῆς κρύπτης της.

— Ἀ, τῷ εἶπε, σὲ ἐνόμιζον εὐσεβῆ καὶ ἅγιον, δὲν φοβεῖσαι κλέπτων τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἐπισύρῃς δυστυχίας ἐπὶ τῆς πόλεως;

— Ὁ ὄφις ἀσθενεῖ, ἀπήντησεν ὁ νεωκόρος, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ, καὶ δὲν θὰ φάγῃ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, μοὶ τὸ ἀνήγγειλε διά τινος ὀνείρου.

— Ἴσως, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, δὲν ὑπάρχει ὁ ὄφις.

Ἀλλ' ἡ Ἕλλη ἐπίστευσε τὸν Θεοδωρον.

— Ἐὰν ὁ ὄφις δὲν θέλῃ πλέον τὰς προσφοράς μας, ἐσκέφθη αὕτη, τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἡ Μναῖς εἶνε ὀκνηρὰ καὶ βραδεῖα εἰς τὸ κεντεῖν τὸν πέπλον, ἢ διότι ἔρριψε λίθους ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ φρέατος.

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἡ πρὸς τὴν Μναΐδα φιλία της ἐσμικρύνετο.

* * *

Ἡ οἰκία τῶν Ἐρρηφόρων ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς τῶν γωνιῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Αἱ νέαι κόραι ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἀπὸ τοῦ δώματος εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πεντήκοντα πήχεων ὑποκάτω αὐτῆς τὴν πλατεῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ νέοι ἐγυμνάζοντο εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ τόξον.

Συχνάκις ἡ Μναῖς ἤρχετο καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου. Ἔμενεν ἐκεῖ ὁλοκλήρους ὥρας καὶ ἡ Ἕλλη ἐνόμιζεν ὅτι ἐθλίβετο, μὴ δυναμένη νὰ ζῇ ἐντὸς τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης τῆς πόλεως.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἕλλη εἶδε τὴν Μναΐδα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐντελῶς μόνη, ἐκβάλλουσαν ἐκ τοῦ κόλπου της ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκουσαν αὐτὴν ἀπλήστως, ἀλλὰ μετ' ἀνησυχίας, ὡς φοβουμένη μὴ τυχὸν φωραθῇ.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλη πλησιάζουσα αὐτήν.

Ὅλα τὰ ῥόδα ἐρυθρᾷ ροδῆς ἐφάνησαν αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὡραίας Μναΐδος. Ἀδεξίως ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστολήν.

— Δός μοι αὐτήν, εἶπε σοβαρῶς ἡ Ἕλλη.

— Ἡ Μναῖς ὑπήκουσεν. Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἔλεγε δὲ αὕτη: «Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητή μου, ἀνιῶ καὶ φθείρομαι. Ἡ Θεὰ εἶνε σκληρά, διότι μᾶς χωρίζει καὶ δὲν μ' ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἴδω τοὺς κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην τὴν ξανθοτέραν ὡρίμου σίτου. Διατί νὰ μὴ δύναμαι ὡς ἓν τῶν βελῶν μου νὰ πετάξω πρὸς σέ!...»

— Ἔγραψες πρὸς αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλη. Πῶς καὶ διὰ ποίας πανουργίας δύνασαι νὰ ἀνταποκριθῇς μετ' αὐτοῦ; ἀπαιτῶ νὰ τὸ μάθω!

Ἡ Μναῖς ἔκλαυσε πικρῶς.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήξῃς, σοφὴ Ἕλλη. Θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα. Παρατηροῦσα κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ ἀναγνωρίσω ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ, μεταξὺ τῶν νέων, οἵτινες ἔπαιζον εἰς τὴν πλατεῖαν. Καὶ αὐτὸς βεβαίως μὲ ἀνεγνώρισε.

»Γνωρίζει μάλιστα καὶ τὸ παραθυρον τοῦ δωματίου μου. Πῶς; ἀγνοῶ. Ἴσως μὲ εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο, ὅταν ἐνίοτε μένω μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

»Νύκτα τινά... Ὦ! ἐκοιμώμην σὲ βεβαιῶ καλά—σύριγμά τι μ' ἐξύπνησε... Βέλος ἐθλάσθη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου μου. Τοῦ βέλους τούτου ἐσύναζα τὰ τεμάχια... Ἐπιστολή τις ἦτο δεμένη ἐπί τινος αὐτῶν. Πταίω ἐγώ;

— Καὶ ἀπήντησες;

— Θὰ ἀπέθνησκεν, ἐὰν δὲν εἶχον πράξει τοῦτο, εἶπεν ἡ Μναῖς, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ... Ἀνέμενε ἀπάντησιν καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὸ μέσον, ἵνα ἀποστείλω τοιαύτην. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἁπλοῦν. Ἔδεσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μεγάλην πέτραν καὶ διὰ κλωστῆς ἀφῆκα αὐτὴν νὰ κατέλθῃ σιγαλὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δώματος...

— Καὶ ποῦ εὗρες τὴν κλωστήν;

— Μὴ ὀργίζεσαι· τὴν ἔλαβα ἀπὸ τὸ κάνιστρον, ὅπερ ἐμπεριέχει τὰς σηρικὰς ὅλων τῶν χρωμάτων κλωστάς, τὰς ὁποίας μεταχειριζόμεθα διὰ νὰ κεντήσωμεν τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς.

— Ὦ! Μναῖς, τί ἔπραξες; ἵνα εὐχαριστηθῇ ἡ ἱερὰ παρθένος, ἀπαιτεῖται καθαρὰ καρδία καὶ πλήρης ζωηροῦ αἰσθήματος πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν γενέθλιον γῆν. Καὶ ὄχι μόνον σὺ δὲν ἀφιέρωσας πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν καρδίαν σου, ἀλλὰ μεταχειρίζεσαι ὅπως ὑπηρετήσῃς αἴσθημα, τὸ ὁποῖον τὴν προσβάλλει, πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτήν. Φεῦ! φοβοῦμαι πολύ, ὅτι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἐξ αἰτίας σου.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Μναῖς, ἀγαπῶ τὴν Θεὰν καὶ τὸ γνωρίζει. Δὲν θὰ ὀργισθῇ δὲ περισσότερον ἐμοῦ, ὅτε ἐνῷ εἰργαζόμην τυχαίως τὸ θέρος εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρός μου πτηνόν τι ἥρπαζε τὸ ἄκρον τῆς ἐξ ἐρίου κλωστῆς μου ἢ κλωστὴν ἐκ τοῦ ἀτράκτου μου.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, εἶπεν ἡ Ἕλλη, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ σὲ καταγγείλω εἰς τὸν ἄρχοντα βασιλέα. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένετο· ἐκτὸς τούτου σὲ ἀγαπῶ εἰσέτι καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισύρω ἐπάνω σου τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν λύπην, δός μοι ὑπόσχεσιν ἐν πρώτοις ὅτι δὲν θὰ γράψῃς πλέον εἰς αὐτὸν τὸν νέον.

— Σοὶ δίδω.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· δὲν θὰ ἐγγίσῃς πλέον τὸν πέπλον καὶ θὰ κεντήσω αὐτὸν μόνη μου.

— Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, λίαν εὐχαριστημένη, ὅτι δὲν θὰ εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐργασίαν.

Ἡ δὲ Ἕλλη κρυφίως ἔχαιρε, διότι τοῦ λοιποῦ ἦτο ἡ μόνη ἐργάτις τοῦ ἱεροῦ πέπλου.

[Ἕπεται τὸ τέλος]. Α. Γ. Πρινάρη.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς **104** φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ.* **9**.